

Vraag 4 van 5

Voorgesteld wordt dat kinderen via het volgen van thuisonderwijs aan de leerplicht kunnen voldoen indien het thuisonderwijs aan minimum kwaliteitsnormen voldoet waarop de onderwijsinspectie toezicht houdt. Welke effecten verwacht u van dit voorstel? Is dit voorstel voor u in de rol van ouder, leraar of onderwijsbestuurder werkbaar? Zo nee, waarom niet? Kleven er volgens u risico's aan de voorgestelde maatregelen? Zo ja, welke?

Ik vind het erg fijn dat thuisonderwijs eindelijk erkend wordt als volwaardige vorm van onderwijs en in de wet zal worden opgenomen. Onze kinderen genieten al een aantal jaren thuisonderwijs en we hebben ze in die tijd flink zien groeien in kennis, zelfvertrouwen en sociale contacten.

Helaas lijkt er erg weinig begrip te zijn voor wat thuisonderwijs precies inhoudt. In het wetsvoorstel lees ik vooral terug hoe je schoolonderwijs (en toezicht daarop) thuis zou kunnen organiseren. Daarbij lijkt er geen oog te zijn voor een aantal aspecten die thuisonderwijs juist zo uniek en succesvol maken.

Thuisonderwijs is de ultieme vorm van passend onderwijs. Het onderwijs kan elk moment aangepast worden aan de leerbehoefte en interesses van het kind. Een van tevoren opgesteld onderwijsplan, waarbij ook nog eens beperking wordt gelegd op de locatie waar en de taal waarin het onderwijs wordt gegeven werken hierbij zeker belemmerend in plaats van kwaliteitsverbeterend. Daarnaast denk ik dat het opstellen van een onderwijsplan erg veel tijd zal vergen, die ten koste zal gaan van de tijd die beschikbaar is voor thuisonderwijs.

Ook vraag ik me af hoe een minimum aantal uren een kwaliteitsnorm zou kunnen zijn. Wat valt er dan onder uren? Is voorlezen voor het slapen gaan thuisonderwijs? En de kinderen betrekken bij het doen van boodschappen en bij het koken? Leren gebeurt altijd en overal. Thuisonderwijzers hebben eigenlijk nooit vakantie, want juist op vakantie wordt er een hoop geleerd. Ik begrijp dan ook niet waarom er een maximum aantal weken per jaar in het buitenland verbleven zou mogen worden. In mijn ogen is er niets educatiever dan een lange reis naar verre landen, waar kinderen in aanraking komen met totaal andere talen en culturen.

Verder ben ik benieuwd wat er precies zal gebeuren als een onderwijsplan of de locatie van het thuisonderwijs afgekeurd wordt. Het lijkt me logischer als de ouders dan de kans krijgen om het onderwijsplan of de locatie aan te passen, dan dat ze gelijk een negatieve beoordeling krijgen.

Wat voor ons persoonlijk nog het meest beperkend zal werken in het huidige wetsvoorstel is de eis dat thuisonderwijzers minstens een HBO bachelor opleiding moeten hebben afgerond. Zelf ben ik na het behalen van mijn propedeuse aan de universiteit gestopt met mijn studie, omdat mijn interesses en ambities elders lagen. Mijn man heeft meerdere HBO studies gedaan, maar geen enkele afgemaakt, omdat hij niet kon wachten en is vervolgens zelf een succesvol bedrijf gestart. Zouden wij dan geen thuisonderwijs mogen geven, omdat we onze opleidingen niet hebben afgerond?

Bovendien is het hebben van de bachelorgraad geen enkele garantie voor kwalitatief thuisonderwijs en vice versa. Er zijn genoeg praktijkvoorbeelden van laagopgeleide thuisonderwijzers, waarvan de kinderen het tot de universiteit hebben geschopt of

zonder opleiding succesvol het bedrijfsleven ingerold zijn. Ouders zonder noemenswaardige opleiding kunnen prima thuisonderwijs geven. Mijns inziens zijn de belangrijkste dingen die je als thuisonderwijzer kunt doen het stimuleren en motiveren van je kinderen en ze de tools aanreiken om zelf informatie op te zoeken. Daar hoef je geen bacheloropleiding voor te hebben afgerond.

Ook over de eindtoets voor het primair onderwijs heb ik zo mijn twijfels. Toetsen zijn handige middelen om het niveau van kinderen te bepalen wanneer je het kind in kwestie niet heel goed kent, bijvoorbeeld als je les geeft aan een klas van dertig kinderen. Je eigen kinderen daarentegen ken je over het algemeen beter dan zij zichzelf kennen, dus weet je op welk niveau ze zitten. Daar is geen toets voor nodig. Bovendien is het sowieso onnodig wanneer ook voor de middelbare schoolperiode voor thuisonderwijs wordt gekozen. Er is in dat geval immers geen sprake van een einde van een schoolperiode. Het kan dan ook best zijn dat een kind op dat moment wat achterloopt in het ene vakgebied en op een ander gebied voorloopt, zonder dat dat ook maar iets hoeft te zeggen over het niveau dat een kind op school aan zou kunnen of over de kwaliteit van het thuisonderwijs.

Vraag 5 van 5

Hoe zou een thuisonderwijzer zijn pedagogisch-didactische bekwaamheid kunnen aantonen? Kunt u dit toelichten?

Ik denk niet dat het nodig is dat thuisonderwijzers hun pedagogisch-didactische bekwaamheid kunnen aantonen. Geen enkele ouder hoeft dat te kunnen en toch kan elke ouder zijn/haar kind leren praten, lopen, met bestek eten, fietsen, etcetera. Als ouder ken je je kind het allerbeste en weet je hoe je hem/haar kunt stimuleren en motiveren.

Ouders willen over het algemeen het allerbeste voor hun kind. Als ze niet het (zelf)vertrouwen hebben in hun eigen kwaliteiten als thuisonderwijzer, zullen ze er niet voor kiezen om thuisonderwijs te geven.

Thuisonderwijzers kiezen hier niet licht voor, maar denken over het algemeen al jaren voordat hun kind de leerplichtige leeftijd bereikt na over hoe ze het thuisonderwijs willen vormgeven. Ze zoeken enorm veel informatie op over verschillende vormen van thuisonderwijs, over lesmethoden, over de mogelijkheden voor sociale contacten voor hun kinderen, etcetera.

Bovendien is er een grote thuisonderwijscommunity, zowel online als offline, waarin ervaringen en tips uitgewisseld worden, om hulp gevraagd en hulp aangeboden wordt en waar gezamenlijke educatieve en sociale uitstapjes georganiseerd worden. Thuisonderwijzers staan er niet alleen voor!